

В Україні процес децентралізації розпочався в 2014 році після прийняття Концепції реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, законів України «Про співробітництво територіальних громад», «Про добровільне об'єднання територіальних громад» та змін до Бюджетного і Податкового кодексів – щодо фінансової децентралізації. Цей процес дозволив формувати відповідно до положень Європейської хартії місцевого самоврядування значний дієвий і спроможний інститут місцевого самоврядування на базовому рівні – об'єднані територіальні громади (ОТГ). [3]

Після прийняття відповідних рішень й внесення змін до Конституції, законодавча база посилила мотивацію міжмуніципальної консолідації в країні, створила умови та впровадила механізми для формування територіальних громад, котрі об'єднують свої сили та можливості за для вирішення місцевих проблем. Реформа децентралізації вже на самому початку показала себе з найкращої сторони й мала вагомі успіхи в громадах, що отримали автономію й незалежність від центрального бюджету. Це означає те, що наша країна обрала вірний шлях розвитку на якому не потрібно зупинятися.

Вже під час другого етапу децентралізації Кабінет Міністрів вирішив, що реформа є найважливішою в країні й це сприяє розвитку місцевого самоуправління і економічного розвитку України. Окрім тих законів що вже були прийняті, Верховною Радою було додатково впроваджено декілька нових стосовно цього питання, проте для подальшого розвитку необхідно прийняти ще ряд важливих норм та вдосконалити попередні.

Отже, децентралізація це одна з найважливіших та масштабніших реформ, що були впроваджені в Україні. Вона не надає автономності місцевим елітам, а негативні наслідки пов'язані не з самою реформою, а з рівнем авторитетності й позиціями політичних партій країни. Успіхом реформи децентралізації є чіткість намірів та зацікавленість місцевого самоврядування в отриманні більших повноважень та можливостей реалізовувати власні проекти й ініціативи.

На сьогодні, в час війни проти України Росія використовує відсутність єдності в деяких українських населених пунктах, проте вже не настільки як могла це робити раніше. Єдність народу в кожному куточку нашої країни є головним завданням внутрішньої політики держави. Шкода, що це відбувається завдяки повномасштабного вторгнення ворога на нашу територію.

Список використаних джерел

1. Петренко О. А. Особливості реалізації концепції децентралізації влади в Україні [Електронний ресурс]. - Режим доступу: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/85196/1/Petrenko_bac_rob.pdf;jsessionid=2B76CF40F6FE4DC5AA058828AE86074E.
2. Бюджетна децентралізація як фактор забезпечення фінансової автономії регіонів і формування самодостатніх громад [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://knute.edu.ua/file/NjY4NQ==/1184477cfe14b1a0b3d7485c43c363d0.pdf>.
3. Реформа децентралізації [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/efektivne-vryaduvannya/reforma-decentralizaciyi>
4. Децентралізація: коротко про головне [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://cost.ua/698-detsentralizatsiya-korotko-pro-holovne/>.
5. Загальна інформація [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://decentralization.gov.ua/about>.

Метла М. В., здобувачка вищої освіти гр..ПУА-201
Науковий керівник – **Косач І.А.**, д.е.н. професор
Національний університет «Чернігівська політехніка»
(м. Чернігів, Україна)

РЕАЛІЗАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Процес прийняття управлінських рішень в системі публічного адміністрування є найбільш складним і відповідальним процесом. Тому в результаті реалізації

управлінського рішення необхідно досягти, як мінімум, розуміння суті запропонованої альтернативи, і як максимум, досягнення бажаного ефекту взаємодії владних структур та суспільства.

Поняття «рішення» слід розуміти, як завчасно продуманий намір здійснити певні дії, які в певному часовому просторі будуть реалізовуватися заздалегідь продуманим планом, в залежності від прийнятого рішення [1].

Тобто, поняття «рішення» розглядається, як творчий процес вибору однієї або декількох альтернатив із множини варіантів дій, спрямованих на досягнення поставлених цілей.

«Управлінське рішення представляється як результат управлінської діяльності. У ширшому розумінні управлінське рішення розглядають як основний (вид) вигляд управлінської праці, сукупність взаємопов'язаних, цілеспрямованих і логічно-послідовних управлінських дій, що забезпечують реалізацію управлінських завдань» [2].

Управлінське рішення – це рішення, що приймається в сфері управління, та спрямоване на вирішення проблеми та досягнення певної мети, для реалізації якого потрібно обрати такий варіант дій та спосіб їх виконання за допомогою якого, результат до якого прагне організація стане реальним.

Залежно від характеру умов прийняття рішень, останні поділяються на групи. Тобто це рішення, що приймаються за умов:

1. визначеності;
2. часткової визначеності;
3. невизначеності [3].

Прийняття управлінських рішень в системі публічного адміністрування має свою специфіку, оскільки управлінське рішення залежить від багатьох чинників, які мають зовнішні впливи, наприклад політична ситуація та економічна ситуація в країні, або внутрішні, в органі публічної влади в якому здійснюється процедура прийняття управлінського рішення, наприклад ресурсне забезпечення, кадрове забезпечення тощо.

Процес підготовки управлінських рішень в органах публічної влади, повинен складатися з чітко визначених етапів, які виконавчий орган визначає самостійно, в залежності від поставлених цілей та завдань. Це визначає складність процедури прийняття управлінського рішення, а отже і його значущість для розвитку і збереження цілісності організації.

Формування управлінських рішень потребує детального аналізу з боку керівництва. Крім того, формування управлінського рішення, необхідно детально проаналізувати ще на стадії впровадження. Це можна визначити, як своєрідний контроль, що дає змогу порівняти очікуваний результат з попереднім та фіксувати невідповідності і усувати їх.

В більшості випадків, органи публічного адміністрування приділяють значно більшу цінність матеріальними та фінансовими ресурсами в порівнянні з інтелектуальними ресурсами. Загалом, мова йде про контроль над формуванням управлінських рішень, які відбуваються на всіх організаційних рівнях органів публічної влади. Однак, в жодному разі не потрібно нівелювати вплив інтелектуального забезпечення на остаточний результат удосконалення організаційного забезпечення.

Тому, удосконалення організаційного забезпечення формування управлінських рішень органами публічного адміністрування, покращить ефективність діяльності державних органів та потенціал регіонального розвитку у контексті удосконалення організаційного забезпечення формування управлінських рішень.

Задля удосконалення організаційного забезпечення формування управлінських рішень доцільним буде:

1. проведення науково обґрунтованого розроблення цілей для системи органу виконавчої влади;
2. удосконалення планування діяльності органу виконавчої влади;
3. визначення функцій і завдань відповідно до розроблених цілей, удосконалення кадрового, матеріально-технічного та фінансового забезпечення органу виконавчої влади;

4. побудова організаційних структур для реалізації визначених функцій та розроблення критеріїв оцінки ефективності управління органами виконавчої влади.

Для того, щоб дані заходи дійсно могли покращити організаційне забезпечення формування управлінських рішень, та сприяли впровадженню ефективних альтернатив формування управлінських рішень, проаналізовано чинники, які можуть гальмувати цей процес. Такими чинниками можуть бути:

1. недосконале інституційне забезпечення регіонального розвитку;
2. високий рівень централізації бюджетних ресурсів;
3. відсутність дієвої системи моніторингу виконання стратегій регіонального розвитку;
4. недостатня розвиненість системи організаційного забезпечення регіонального розвитку;
5. недосконала система підготовки управлінських кадрових ресурсів для органів виконавчої влади, що суттєво знижує рівень організаційного забезпечення формування управлінських рішень органів виконавчої влади [4].

Управлінське рішення буде вважатися виконаним, якщо поставлена мета перед організацією досягнута повністю.

Отже, проаналізувавши вищезазначену інформацію, можна дійти висновку, що управлінські рішення є основним продуктом діяльності будь-якої організації, ефективність якого, великою мірою, залежить від характеристик перебігу процесу їх формування.

Тому, можна сказати, що найважливішим резервом підвищення ефективності організаційних процесів є підвищення якості прийнятих рішень, що досягається шляхом удосконалювання процесу прийняття управлінських рішень органами публічної влади.

Список використаних джерел

1. Управлінське рішення. Режим доступу :URL: https://arm.naiiu.kiev.ua/books/osnovu_menedjmentu/files/Tema_3.pdf
2. Савицька Г. В. Економічний аналіз діяльності підприємства: навчальний посібник. К. : «Знання», 2005. 668с.
3. Дегтяр А. О. Управлінські рішення в органах державної влади: монографія. Харків: "С.А.М.", 2010. 59 с.
4. Шмайдей О. В. Формування управлінських рішень в органі публічної влади. Режим доступу :URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/1347/1/Шмайдей%20О.%20АДМз-21%20>

Михайловський І. М., комерційний директор ТОВ «Домінант»
Науковий керівник – **Пономаренко С. І.**, к.е.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка»

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

Проблеми ефективності системи публічного управління в Україні широко представлені сьогодні у теоретичному полі дослідниками. Серед таких проблем останнім часом важливості набуває низька ефективність механізмів реалізації зв'язків з громадськістю. Необхідність комунікаційної взаємодії органів влади і членів територіальної громади (або громадськості) зумовлена, з одного боку визначенням сутності влади як такої, а з іншого – є підтвердженням того, що влада належить народові.

Для ефективної комунікаційної взаємодії необхідно дослідити її ключові принципи [1] серед яких науковці виділяють наступні:

–*системність* – передбачає, що зв'язки з громадськістю не зводяться до простого набору пов'язаних між собою прийомів, методів та процедур, а є системою;